

РЕШЕНИЕ

№ 4514

гр. София, 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3690** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от ЗУБ, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на К. О., [дата на раждане] , гражданка на У., ЛНЧ [ЕГН], действаща лично и като законен представител на малолетните си деца Х. Ю., [дата на раждане] , гражданин на У., ЛНЧ [ЕГН], и Х. С., [дата на раждане] в Германия, гражданка на У., ЛНЧ [ЕГН], всички със съдебен адрес [населено място], [улица], ПМЗ - В. при ДАБ, срещу Решение № УП-В10 от 31.03.2021 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т.4 от ЗУБ е отхвърлена молбата им за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона, конкретно чл.8 и чл.9, ал.1 ЗУБ. Жалбоподателите поддържат, че причината за напускане на страната по произход е заплахата спрямо К. О. от страна на украинските специални служби, както и принудителната мобилизация на съпруга ѝ Х. Ю. с оглед ескалиращия конфликт в Източна У. и свързаните с него нива на безогледно насилие. Считат, че анализът на обстановката в У. е повърхностен и не почива на общодостъпна информация за страната. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът - интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС оспорва жалбата.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

Установява се от докладна записка рег. № 81770-6078 от 16.03.2021 г. на служител при ГДГП – Аерогари С., че на 13.03.2021 г., в 13:00 часа, на Аерогара С., на влизане в страната с полет от К., У., са установени гражданите на У. К. О., [дата на раждане], Х. Ю., [дата на раждане], и малолетните им деца Х. Ю., [дата на раждане], и Х. С., [дата на раждане]. При справка АИС „Граничен контрол“ се установил ХИТ – съвпадение на данни с оглед въведен сигнал в ШИС за забрана за влизане и пребиваване на територията на Шенген, с държава въвела сигнала – Германия, и срок на валидност по отношение на Х. Ю. до 15.05.2023 г. и по отношение на К. О. – до 25.05.2023 г. На 15.03.2021 г. пълнолетните граждани попълнили молби за предоставяне на закрила в България.

Молбата за закрила е входирана в ДАБ с рег. № УП 3106 от 16.03.2021 г. Личните данни са установени въз основа на представени паспорти, издадени от У.. Изготвени са регистрационен лист рег.№ УП3106 от 16.03.2021 г., Е. дактилоскопна карта и на К. О. е връчена покана за интервю рег. № УП3106 от 16.03.2021 г. за 23.03.2021 г. Жалбоподателката К. О. представила украински национален паспорт № FZ 707767, издаден на 22.12.2020 г. Жалбоподателят Х. Ю. представил украински национален паспорт № FZ 733721, издаден на 05.01.2021 г. Жалбоподателката Х. С. представила украински национален паспорт № FZ 735964, издаден на 05.01.2021 г.

С писма рег. № УП3106 от 17.03.2021 г. ДАБ е уведомила Дирекция „Социално подпомагане“ О. и Държавна агенция за закрила на детето за участието в административното производство по ЗУБ на малолетните деца Ю. Х. и С. Х.. Със заповеди на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ О. на основание чл.15, ал.4 от Закона за закрила на детето са определени социални работници за работа с децата. Изготвени са доклади рег. № УП 3106 от 26.03.2021 г. на Дирекция „Социално подпомагане“.

На проведеното на 23.03.2021 г. интервю кандидатката К. О. заявила, че за първи път е подала молба за закрила в Германия, през 2013 г. През 2018 г. получала отрицателно решение, което обжалвала. Причината била, че синът им е напълно интегриран в Германия. Стигнало се до депортирането им от Германия поради грешка на адвоката им, който забавил оспорването на отрицателното решение. Посочва, че за първи път посетила Германия през 1999 г., по покана на неин приятел, за когото искала да се ожени. В Б. помогнала на момичета от нейния роден град да избягат от публичен дом, затова била привлечена като участник в наказателен процес в Германия за трафик на хора. Тъй като имала две малки деца в У., трябвало да се върне, за да ги прибере. Тогава я задържали силите за сигурност с обвинение, че сътрудничи на чуждестранна криминална полиция в измяна на родината. Конфискували паспорта й. Привиквали я по всяко време. Животът ѝ станал непоносим. Това продължило до 2009 г. Тогава ѝ върнали паспорта, но само за да роди сина си Ю.. После отново го взели. През 2010 г. ѝ изфабрикували дело за хулиганство, което „прекратила срещу пари“. През 2013 г. отново платила пари, за да си извади украински паспорт и документи, че баща ѝ и дядо ѝ са етнически немци. Докато семейството не било в У., там излязал закон, че руският език се преследва, децата ѝ говорили само руски език, а дъщеря ѝ нямала украинско гражданство. Искала да се откаже от украинското гражданство, но

не можела да го стори заради малолетния си син. След като били депортирани в У., постоянно били под наблюдение. Привиквали ги на беседи в миграционната служба и се интересували с какво са се занимавали в Германия. През трите месеца в У. ограничила излизанията си. Посочва, че при евентуално връщане в У., ще я вкарат в затвора и ще ѝ вземат децата, защото е поискала убежище в Германия.

Издадено е оспореното решение № УП-В10/31.03.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т.4 от ЗУБ молбата за международна закрила е отхвърлена като явно неоснователна. Административният орган е приел, че кандидатите се позовават на основания извън предмета на ЗУБ и не посочват никакви причини за основателни опасения от преследване. Не са приети за такива изтъкнатите проблеми със службите за сигурност в У. и липсата на документи за дъщерята Х. С.. Намерил е за недостоверна бежанската история, тъй като семейството на два пъти (през 2013 г. и 2021 г.) е напуснало легално У., с валидни украински паспорти. Изтъкнати са противоречия в бежанската история. Съвкупната преценка на тези данни е дала основание на административния орган да приеме, че по отношение на К. О. и малолетните ѝ деца липсват основания за предоставяне на бежански статут или на субсидиарна закрила. Въз основа на преценка за актуалната обстановка в У. по справка рег. № МД-60/29.01.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ е приел, че спрямо кандидатите не се установяват предпоставките по чл.9, ал.1 ЗУБ, вкл. във връзка с разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 и Решение от 30 януари 2014 г. по дело С-285/12 по приложението на чл.15, б.„в“ на Директива 2011/95/ЕС. Макар да съществувал риск от извършване на спорадични актове на насилие и престъпност в областите Д. и Л., за К. О. и малолетните ѝ деца имало реална възможност да продължат да живеят на територията на У. без риск за техния живот. Въпреки това, те приели да напуснат страната по произход по лични причини.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на К. О. на 05.04.2021 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 09.04.2021 г. /вх. № УП3106/, т.е. в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участници в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат техни законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Спрямо кандидатите за закрила е проведена ускорена процедура в производството по общия ред на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.70, ал.1 ЗУБ, която възможност е уредена и в чл.31, пар.8 и чл.32, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС - в случаите на неоснователна молба, в които се прилагат някои от обстоятелствата, които са изброени в [член 31, параграф 8](#), държавите-членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство. [Процедурната директива, в нормата на чл.31, пар.2, въвежда изискване към държавите-членки да гарантират, че процедурата по разглеждане приключва възможно най-скоро, без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането, като според чл.31, пар.9 от Директива 2013/32/ЕС сроковете в ускорената процедура по пар.8 следва да са разумни.](#)

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – интервюиращ орган по чл.70, ал.1 ЗУБ съгласно приложена от ответника заповед № РД 05-777 от 09.12.2020 г. на председателя на ДАБ за определяне на Л. Г. М. за интервюиращ орган. В изпратената от ответника административна преписка липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на кандидатите, или ако не бяха допуснати органът би постановил решение в противен смисъл. На основание чл.15, ал.4 от Закона за закрила на детето е определен социален работник от Дирекция „Социално подпомагане“ О., който да присъства при изслушване на детето Х. Ю., [дата на раждане] , както и да представлява малолетните деца в административното производство пред ДАБ. За всяко от тях е изготвен социален доклад съгласно чл.15, ал.6 от Закона за закрила на детето, входиран в ДАБ на 26.03.2021 г. С това са изпълнени процедурните гаранции за участието на малолетните лица в административното производство по ЗУБ.

Спазени са изискванията на [чл.31, пар.2 и пар.9 от Директива 2013/32/ЕС](#) процедурата по разглеждане на молбата да приключи възможно най-бързо и в разумен срок. Този срок е установен в националното законодателство (чл.70, ал.1 ЗУБ) и в случая е спазен. Молбата за закрила е регистрирана на 16.03.2021 г., с оглед на което постановеното на 31.03.2021 г. решение е издадено в срока по чл.70, ал.1 ЗУБ (14 работни дни от регистрацията на молбата), респ. от компетентен административен орган.

Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна с излагане на подробни съображения относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ. Административният орган е намерил основания по чл.13, ал.1, т.1, т.2 и т.4 ЗУБ за явна неоснователност на молбата за закрила, а именно кандидатите се позовават на основания извън предмета на ЗУБ, не посочват никакви причини за основателни опасения от преследване и молбата им е явно неправдоподобна, тъй като твърдените факти са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни. Те кореспондират с основанията по чл.31, пар.8, б.„а“ и б.„д“ от Директива 2013/32/ЕС - кандидатът, при подаване на своята молба и излагането на фактите, е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС, както и](#) кандидатът е представил очевидно непоследователна и противоречаща, очевидно невярна или недостоверна информация, която противоречи на проверена в достатъчна степен информация за страната на произход, и това прави неговата молба неубедителна по отношение на това дали отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Релевантни към международната закрила по ЗУБ са обстоятелствата по чл.8 и чл.9. Според чл.8 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Според чл.9 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на

реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ.

Обосновано е намерил редица несъответствия в поддържаната бежанска история. К. О. е посочила в интервюто от 24.03.2021 г. „голяма част от семейството ми бяха служители на службите“. Това се поддържа и от съпруга ѝ Ю. Х.: „родителите ѝ (на съпругата) работеха в милицията“. Тези изявления противоречат на поддържаната от кандидатите теза, че К. О. е преследвана от украинските специални служби.

Същевременно, семейството е напуснало напълно легално У. с украински паспорти, издадени през м.декември 2020 г. за родителите и м.януари 2021 г. за децата. Това противоречи на твърдението, че дъщерята няма украинско гражданство или документи. Легалното напускане на страната по произход също опровергава тезата за преследване от службите за сигурност. Кандидатката К. О. поддържа, че дълго време не е имала документи за самоличност, но в същото време на два пъти (през 2013 г. и 2021 г.) е напуснала легално У., с легално издадени документи. Тези противоречия съответстват на основанието по чл.13, ал.1, т.4 ЗУБ и чл.31, пар.8, б.“д“ от Директива 2013/32/ЕС.

Причините за депортиране от Германия също не се установяват достоверно от К. О.. От писмо рег. № А-7716 от 17.03.2021 г. на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ при МВР се установява, че К. О. има криминална регистрация за кражба от магазин в германските база данни, а Х. Ю. има три криминални регистрации за кражба в магазини. През 2013 г. двамата кандидатствали за убежище в Германия, но получили отказ, поради което били депортирани от Германия на 24.11.2020 г.

Родителите и детето Ю. Х. са родени в [населено място], който по свободно достъпна в Интернет информация се намира в С. У., т.е. сравнително далеч от конфликта в Източна Е.. Липсват данни от официални източници за твърдяното от К. О. приемане на ново законодателство, в сила от 01.04.2021 г., което криминализира подаването на молба за убежище в чужбина.

По данни от А. I. R. 2020/21; Т. State of the W.'s Н. R., U. 2020, публикуван на 07.04.2021 г., касателно Д.: Прекратяването на огъня между правителствените сили и подкрепяните от Русия въоръжени групи в Източна У. е проведено до голяма степен, като се изключат незначителни обостряния през март и май. Териториите в Източна У., контролирани от подкрепяните от Русия сепаратисти, остават извън обсега на много участници в гражданското общество и хуманитарните организации. Потискането на всички форми на несъгласие продължава, включително чрез арест, разпити и изтезания и други непозволені действия от страна на фактическите власти

и задържане в често нехуманни условия. Независимата информация от тези територии е все по-оскъдна, недостигът ѝ се задълбочава от сериозните ограничения на пътуването, свързани с пандемията. И двете страни в конфликта налагат ограничения за пътуване през линията на контакт, често изглеждащи като взаимни мерки. Мисията на ООН за наблюдение на правата на човека в У. съобщава, че броят на преминаванията в двете посоки е спаднал средномесечно от милион до десетки хиляди до октомври. Семейства са били разделени и многобройни поминъци засегнати. Възрастните хора, които трябва да получават пенсии от райони на У. под контрола на правителството, нуждаещите се от основни здравни грижи, включително Х.-позитивни хора, и други маргинализирани групи, са най-засегнати от липсата на достъп до контролирани от правителството територии.

Изнесената информация не потвърждава тезата на жалбоподателите, че бащата ще бъде принуден да се сражава на територията на Д., при значителната отдалеченост на [населено място] от сепаратистките територии. Липсват и данни за твърдяното неразбиране от обществото по причина на руския език. Но дори да се приеме наличието на неприязън към руския език в страната по произход, в сравнение с украинския, подобно отношение не указва на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ, още по-малко по някоя от причините по чл.8, ал.1 ЗУБ. Тези обстоятелства правилно са квалифицирани от административния орган като основание по чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ и чл.31, пар.8, б. "а" от Директива 2013/32/ЕС.

По свободно достъпна в Интернет информация, на 30.03.2021 г. украинският парламент е приел на второ четене закон, позволяващ резервистите да бъдат призовани на военна служба, без да се обявява мобилизация. Това можело да стане в рамките на 24 часа в «специален период». Законът определял категориите резервисти, които трябва да бъдат повикани, задачи, обеми, срокове и процедура за повикване. Законът също така реформирал системата за военна отчетност и дейностите на местните военни органи за командване и контрол въз основа на европейски принципи и подходи. В допълнение се въвеждала наказателна отговорност за укриване от военна служба по време на военна регистрация или тренировъчни лагери. Изложеното не указва на действия на преследване, извършени от държавен субект по чл.8, ал.3, т.1 ЗУБ, по някоя от причините по чл.8, ал.1 ЗУБ, насочени пряко и лично срещу бащата Х. Ю., които от своя страна да засегнат членовете на семейството с характер на преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основни права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост.

Изявленията на кандидатката К. О. по време на проведеното интервю правилно са навели административния орган на заключение, че изложените причини за международна закрила не попадат в материалния обхват на чл.8, ал.1 ЗУБ, респ. действителните мотиви за напускане на страната по произход не са свързани с основателни опасения от преследване.

Не са налице данни от официални източници за сочения от кандидатите закон за преследване в страната по произход на граждани, които са подали молба за убежище в чужбина, нито данни, че по тази причина и при евентуално завръщане в страната по произход, кандидатката К. О. ще бъде осъдена, а децата ѝ – отнети. Не се установяват и твърдените високи нива на безогледно насилие с оглед ескалиращия конфликт в Източна У..

Според Справка вх. № МД-60 от 29.01.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“

при ДАБ въоръженият конфликт в Източна У. продължава да оказва голямо влияние върху цивилното население в *засегнатите зони* през 2020 г. – от заплахата за физическата безопасност до ограничаване на достъпа до храна, лекарства, подходящо жилище и училища. Пандемията Covid-19 е влошила тези тенденции. Въоръжени групировки в областите Д. и Л. продължават да извършват произволни задържания и да използват малтретиране и изтезания в случаи, свързани с конфликта. Избухванията във военните действия, особено през март и май 2020 г. са довели до цивилни жертви. Посочи се, че семейството на кандидатите произхожда от [населено място], който е далеч от Източна У., респ. не е засегнат от въоръжения конфликт там.

Кандидатите не поддържат твърдения за преследване, основано на пола (предвид информацията за екскалпиране на домашното насилие в страната по произход), нито за преследване по политически причини. Твърденията на К. О., че не е участвала в преврата от 2014 г. и не поддържа сегашната власт в У., не могат да се квалифицират като подобно преследване.

Данните от Справка вх. № МД-60 от 29.01.2021 г. и вх.№ МД-228 от 13.05.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно страната по произход не указват, че при евентуално връщане там кандидатите биха били изложени на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1 ЗУБ, вкл. и на безогледно насилие в случай на въоръжен конфликт в качеството им на цивилни лица във връзка с разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 и Решение от 30 януари 2014 г. по дело С-285/12. К. О. и малолетните ѝ деца не произхождат от сепаратистките райони в Д. и Л. и за тях е налице реална възможност да продължат да живеят на територията на У. без риск за живота им.

Противно на твърденията в жалбата, оспореното решение съдържа подробни мотиви относно актуалната обстановка в У., преценена релевантно към основанията по чл.9, ал.1 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. При липса на твърдения за реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, правилен е изводът на административния орган, че спрямо кандидатите не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

Не са налице и разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и Решение от 30.01.2014 г. по дело С-285/12 относно тълкуването на чл.15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕО, респ. чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ – степента на характеризиращото военния конфликт безогледно насилие трябва да достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, поради самия факт на пребиваването си там, е изложено на реална опасност за претърпи *тежки и лични* заплахи. В колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за предоставяне на субсидиарна закрила.

В случая, не се установяват никакви индивидуални тежки заплахи срещу живота или личността на кандидатите, поради което и за да се предостави статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ безогледното насилие в У. следва да е изключително, което не се установява от приложените Справки вх. № МД-60 от 29.01.2021 г. и вх.№ МД-228 от 13.05.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. В същите изрично е посочено, че са изготвени в съответствие с „Методологията на Европейската служба за подкрепа в

областта на убежището“ (ЕСПОУ), на базата на внимателно подбрани и публично достъпни източници на информация, поради което твърденията на жалбоподателите за противното са изцяло неоснователни. Това се установява и от подробно цитираните в справките източници на информация „под черта“ – общо 6 на брой от USDOS – US D. of State, Country R. on H. R. Practices 2019 U., 11 M. 2020, HRW – H. R. Watch, W. R. 2021 – U., 13 J. 2021, УНИАН и Т. W. В. In U., UK Н. О. и О..

Изложеното не сочи на безогледно насилие, респ. на съществуваща реална опасност за жалбоподателите, да претърпят посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ при евентуално връщане в страната по произход. Към настоящия момент не съществуват доказателства за това, че ситуацията в И. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице предпоставките на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл. 15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година. Безспорно се установи по делото, че в част от държавата по произход не са налице причини за основателно опасение от преследване спрямо кандидатите, при което те могат сигурно и законно да пътуват и да получат достъп до тази част на държавата, респ. може основателно да се очаква да се установят там (чл.8, ал.8 ЗУБ).

Противното не следва от посочената от кандидатите информация, която не е с характер на официална. Същата касае конфликта в Д. и Л., за който се посочи, че не касае жалбоподателите.

Относно малолетните кандидати съдът следва да съобрази целта, прогласена в Съображение 18 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС, според което „Висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на настоящата директива, в съответствие с Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост.

Съгласно чл.6а ЗУБ при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето. Преценката на най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на [Закона за закрила на детето](#). По силата на пар.1, т.11 от ДР на ЗУБ и пар.1, т.5 от ДР на Закона за закрила на детето "Най-добър интерес на детето" е преценка на:

- а) желанията и чувствата на детето;
- б) физическите, психическите и емоционалните потребности на детето;
- в) възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето;
- г) опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена;
- д) способността на родителите да се грижат за детето;
- е) последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата;
- ж) други обстоятелства, имащи отношение към детето.

В интервю малолетното дете Х. Ю., [дата на раждане] , посочва, че в Германия е ходил на училище до 5-ти клас. Там се чувствал добре, имал приятели. Не му

харесвало да живее в У., защото хората там били лоши. Не знаел украински език и нямало да може да учи в У..

Според Социален доклад изх.№ ПР/Д-С-О/120-001 от 26.05.2021г., изготвен от Дирекция „Социално подпомагане“ О. за целите на съдебния процес на основание чл.15, ал.6 от Закона за закрила на детето, децата са настанени в РПЦ-С., кв.В., при ДАБ, в подходяща стая, заедно със семейството си. Те са в добро здравословно състояние, здравноосигурени са, което им осигурява достъп до медицински грижи и лечение, в случай на нужда.

Въз основа на изложеното съдът съображава, че децата са на територията на страната ни заедно със семейството си, но принципът за запазване на неговата цялост не е сред основанията за предоставяне на международна закрила по ЗУБ. Основни грижи за тях полага майката, което очевидно се е случвало на територията на Германия и в страната по произход. Принципите за отчитане на благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, както и съображенията, свързани със сигурността и безопасността на децата, в конкретния случай не са релевантни обстоятелства по ЗУБ, тъй като децата нямат социална, семействна и друг вид връзка с България, а благоденствието им е осигурявано от рожденото семейство на територията на страната, в която пребивават. Касае се за деца, които са пребивавали в голяма част от живота си извън страната по произход, като в България се намират от 13.03.2021 г. Ето защо, евентуалните последици, които ще настъпят за тях при промяна на сегашните обстоятелства, не са свързани с конкретна вреда или опасност за развитието им. След като родителите изцяло осигуряват тяхната издръжка и имат способност да се грижат за тях, не следва извод, че „висшите интереси“ на малолетните кандидати, тълкувани за целите на предоставяне на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС и ЗУБ, налагат на самостоятелно основание предоставяне на статут по ЗУБ.

С това съдът приема, че органът е изследвал в пълнота релевантните основания за предоставяне на международна закрила, включително в светлината на принципа за забрана за връщане и най-висшия интерес на децата, поради което правилно и обосновано е намерил основания по чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т.4 от ЗУБ за отхвърляне на молбата за международна закрила като явно неоснователна.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена. Молбата за закрила е разгледана и решена от компетентен административен орган, без допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон. Отхвърлянето ѝ като явно неоснователна в ускорена процедура на общото производство по чл.70, ал.1 ЗУБ е сторено без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането и в разумен срок по смисъла на като според чл.31, пар.2 и пар.9 от Директива 2013/32/ЕС. Намерените основания по чл.31, пар.8, б.„а“ и б.„д“ от Директива 2013/32/ЕС, се потвърждават от събраните по делото доказателства, тъй като при подаване на своята молба и излагането на фактите, кандидатите са повдигнали въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали отговарят на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС, не посочват причини за основателни опасения от преследване и](#) твърдените от тях факти са непоследователни и противоречиви.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. О., [дата на раждане] , гражданка на У., ЛНЧ [ЕГН], действаща лично и като законен представител на малолетните си деца Х. Ю., [дата на раждане] , гражданин на У., ЛНЧ [ЕГН], и Х. С., [дата на раждане] в Германия, гражданка на У., ЛНЧ [ЕГН], всички със съдебен адрес [населено място], [улица], ПМЗ - В. при ДАБ, срещу Решение № УП-В10 от 31.03.2021 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т.4 от ЗУБ е отхвърлена молбата им за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна. Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: